

момчета, сжщо потеглихме и се събрахме всички на половинъ километръ на югъ отъ селото. Отъ тамъ бѣха извадени 14 коля и 12 коня. Момчетата се разтоварѣха и турнаха много свои вѣщи на колята. Единъ отъ другаритѣ ни, когото наричаха Стоянъ-войвода, ¹⁾ съ стѣпването си още на бѣлг. брѣгъ, се разболѣ. Него опрѣдѣлихме за возачъ. Потегли той съ колята, потеглихме и ний, на югъ за Вратца. Десетина души ѣздиха. Часътъ бѣше 4 слѣдъ пладне. Къмъ четата се присѣединиха двамина млади момци, отъ които за единий едвамъ си прѣпомнимъ, се казваше Павловъ, родомъ отъ Видинъ, който тогава беше учителъ въ Козлудуй. При това и единъ турски циганинъ прѣдружи до нѣкадѣ четата, като носѣше мѣнци съ вода за ония, които бѣха вѣнъ отъ селото. Слѣдъ като си извърши работата, циганина съ едно теменъле поиска позволение отъ войводата да се върне. Просбата му биде удовлетворена. Циганина, кой знай отъ какво, повтори теменълето, като каза: »Богъ е съ васъ и да ви даде животъ съ хиляди години«. Четата ни продължи пѣтя си. Заговорихъ съ Андонъ Куковъ и Никола Бучакчията. Раправиха ми за случката въ селото. Послѣдния ми показваше раната на главата си, която получилъ тамъ отъ единъ черкезинъ, като допълни:

— Отдѣлихъ се отъ дружината за минутка до единъ плетъ въ селото и тутакси грѣмъ се чу. Нѣщо ме жулна по главата, а до като се издигна и оправя пушката си по онова направление, съзрѣхъ какъ Андонъ съ 3—4 души отъ другаритѣ прѣскочиха плета и го нанизаха.

— Да, забѣлѣжи Андонъ, когато той грѣмна, хукна да бѣга. Ако не бѣше грѣмѣлъ, кой щѣше да го види!

— Слѣдъ това азъ гледахъ, продължи Никола, какъ черкезина бѣше накълцанъ съ ятаганитѣ на на-

¹⁾ Родомъ отъ Неврокопъ.